

EMISSOR

Autor : Agustí Alcoberro va néixer a Pals (Baix Empordà) el 18 de novembre de 1958. Als tres anys, la seva família es traslladà a Barcelona, on des d'aleshores resideix.

Estudià batxillerat a l'Escola Tècnica Professional del Clot i COU a l'INB Sant Josep de Calassanç.

L'any 1975, quan tenia setze, fou detingut per pertànyer a les Joventuts Revolucionàries Catalanes (dels actuals Independentistes dels Països Catalans).

Des dels disset anys és mestre de català, i ha treballat a l'escola de Sant Miquel, de Cornellà de Llobregat, i al col·legi estatal Consell de Cent, de Barcelona, on actualment és el mestre especialista de català de la 2a etapa. També dóna classes a la institució pedagògica Rosa Sensat.

A més a més, estudia 5è curs de Geografia i Història, en l'especialitat d'Història Moderna, a la Universitat de Barcelona.

Com tots els lletraferits, Agustí Alcoberro escriu des de ben jovenet, tot i que de manera intermitent. El Secret del Doctor Givert és, però, el primer llibre que publica. Segons ell, ara es troba reelaborant un recull de contes.

Agustí Alcoberro està casat i no té fills.

CONTEXT

L'autor va fer el llibre en la dècada dels 80. En aquella època que sembla tan propera, hi havien bastants diferències que a l'època actual. Això és el que fa que aquest llibre sigui com és. L'autor va escriure el llibre quan era professor de català a l'escola St. Miquel i apostaria el que fos a que, els dos joves protagonistes d'aquest llibre, es deuen poder identificar amb algú dels seus antics alumnes.

MISSATGE

Tema: Aquest llibre és una novel·la de misteri.

Argument: El llibre El secret del doctor Givert, tracta de dos nois que descobreixen la desaparició d'un famós neuròleg, el doctor Givert, i decideixen investigar el cas passant moltes aventures.

Resum: L'acció se situa a la ciutat de de Barcelona. Un noi es queda sol un cap de setmana, ja que els seus pares s'havien anat amb el seu germà. Ja ho tenia preparat, havia planejat perfectament el cap de setmana, quan, a les tres de la matinada, el va trucar un amic i company de taula a la facultat, que deia que havia d'anar amb ell perquè havia vist una cosa molt important, però no li va aclarir ben bé què era. Va intentar resistir-se, però al final el va convèncer. Va agafar la moto del seu germà, i se'n va anar cap allà, al costat del camp nou, al bar Iceberg. Va arribar en quaranta-cinc minuts. El va trobar recolzat en una cabina telefònica observant atentament la porta d'un taller anomenat J. Fernández. El va explicar que havia vist com dos homes armats acompanyaven el doctor Givert dins d'un cotxe negre de matrícula estrangera, i com se l'enduïen. Van començar a investigar el cas pels voltants del taller. Al matí en Marc va dir-li a en Jaume que s'anés a casa seva a dormir, perquè, com ell era el que pensava i a qui li agradaven les novel·les d'aventures, volia que estigués descansat per pensar i poder resoldre la situació. Mentre ell se n'anava, en Marc, va començar a investigar pel seu compte. Va començar pel bar. Allà va assabentar-se de que el taller portava tres mesos tancat. També va examinar des de l'escala i va veure que hi havia una finestra del pati que donava al taller. Llavors va decidir

trucar en Jaume. El va trucar, va trigar molt a agafar el telèfon, quan el va despenjar li va dir que dubtava d'agafar-lo perquè pensava que podia ser un familiar seu. En Marc li va dir que no importava el que pensava, que anés cap allà perquè havia tingut una idea. Li va dir que arribaria en deu minuts però va arribar en tres quarts d'hora. Es va queixar però al final el va perdonar, com sempre. Li va explicar la idea : entrar al taller per la finestra que donava al celobert, i buscar alguna pista sobre el segrest. Entrar-hi al local no hauria de ser difícil per un atleta com en Jaume. En fi, el va convèncer. Van quedar que si en un quart d'hora no tornava, trucaria a la policia. Va arribar pocs segons abans del que havien quedat. Li va explicar tot el que havia vist al taller : el taller era gran i ample, en l'aire es notava un grau d'humitat considerable, a més no semblava que hi hagués entrat ningú des de feia molt de temps. Al fons hi havia una gran prestatgeria molt bruta i buida. En un racó hi havia una sala petitíssima que devia de fer de despatx. A l'habitació hi havia una taula molt gran i una cadira molt baixa i dos armaris on hi guardaven contractes. També hi havia alguns calendaris amb fotos de noies despullades. En Marc es va creure tot el que va dir en Jaume. Després d'això, van anar a esmorzar tot i que en Jaume no tingués gana. En Marc va reflexionar i va arribar a la conclusió que aquell taller no era més que un refugi temporal. Mentrestant van demanar una pasta i un cafè calentó.

Van estar-hi una bona estona rumiant la solució, parlant entre ells. Van acabant decidint anar a casa del doctor Givert, encara que estaven segurs que era un segrest.

Van anar al barri de Pedralbes, on hi vivia el doctor, i van veure que la seva casa-consulta hi era en un carrer molt bonic per estar a Barcelona. En fi, van entrar al replà i van pujar per l'ascensor. Van pensar una coartada per entrar-hi : com que en Jaume i la seva família eren clients habituals, va pensar que, com a excusa, li presentaria a en Marc. L'estrategia semblava perfecta. Van sortir de l'ascensor i van trucar a la porta. L'assistenta del doctor els va dir que passessin. Tot allò els va semblar molt estrany, i es preguntaven si en relitat havien segrestat el doctor Givert o era a casa seva. Els va portar a una sala d'estar i els va dir que seïessin. La sala era petita; tenia les parets empaperades, parquet al terra i la paret era plena de quadres d'en Picasso.

Es van asseure molt nerviosos en un sofà de la sala. Ells es van pensar que la minyona aniria a dir-li a la dona del doctor que eren a casa; però no va ser així, al cap d'una estona la minyona els va fer passar al despatx del doctor Givert. Era un despatx molt gran i tenia les parets emmoquetades. Tenia una gran biblioteca plena de llibres que cobria dos parets del despatx. El doctor estava assegut en una gran taula. Els va fer seure i els va preguntar què volien. En Jaume estava molt nerviós i no va aconseguir esbrinar res.

En Marc va convidar en Jaume a dinar. Tot semblava molt sospitos. Van anar camí del metro. Per a ells, veure al doctor Givert a casa seva, va ser com un gerro d'aigua freda. En Jaume anava dient hipòtesis, i la que ell creia més probable i veritable és que l'haguessin deixat anar. Van arribar a la boca del metro d'Hospital Clínic per anar a menjar a casa d'en Marc. Aquell àpat se'l van muntar molt bé. En Jaume va fer uns macarrons de la casa i en Marc uns bistecs a la brassa que van quedar una mica crus. Van beure vi del país i xampany.

Durant tot l'àpat, no van parlar de la incògnita que els ballava pel cap, sinó que es van explicar totes les xafarderies de l'institut (no les explicarem perquè sinó no acabaríem mai).

A quarts de cinc en Marc va fer la migdiada. En Jaume no va voler fer-la tot i a la insistència d'en Marc. Li va demanar pel despatx del seu germà perquè volia consultar uns quants llibres de medicina, ja que el seu germà estudiava cinquè grau de medicina.

A un quart i deu de sis el despertador el va fer aixecar a en Marc. En aixecar-se mentre es dirigia cap al lavabo es va recordar d'en Jaume. Va buscar per tot el pis i l'únic que va trobar va ser una nota que deia que se n'havia anat a confirmar una sospita. També li deia perquè no l'havia despertat i que el trucaria a quarts de deu per informar-li.

En Marc es va anar a la discoteca tal i com havia planejat. A un quart de set estava a la porta de la discoteca on havia quedat amb el Manel. Va entrar a la discoteca acompanyat d'en Manel i les companyes de l'institut. Dins la discoteca va estar pensant en el Jaume i no va ballar. A quarts de nou no va aguantar més i se'n va anar. Va anar cap a l'estació d'Entença i va pensar que havia de recollir la moto. Va baixar-se a Sant Ramon, allà era la moto del seu germà, tal i com l'havia deixat. Davant seu era el taller J. Fernández.

En Marc va pensar que si en Jaume tenia alguna raó en les seves sospites, calia creure que aquell local era una peça clau en tot el muntatge. Va decidir, fent un gran esforç físic i vencent al vertigen, entrar al local per esbrinar alguna cosa. Li va semblar que no seria gaire difícil davallar pel celobert. En Jaume ja havia baixat el dia abans, i en Marc pensava que també ho podria fer. En Marc és molt tossut, i al final es va obligar a si mateix a fer-ho.

Va tornar a mentir per l'interfon dient que era el del correu. Un cop al replà semblava molt fàcil de fer, tot estava igual que l'altre cop: la finestra del taller estava oberta i no hi havia rastre que ningú hi hagués entrat.

No hi havia gaire alçada i si queia no es podia fer gaire mal. Llavors, tot decidit, va enfilar-se a la finestra i va baixar al celobert. Quan ja era allà, el va semblar encara més fàcil arribar al taller. Al final va entrar pel lavabo. Ja era tard. Va voler encendre el llum però va decidir utilitzar un encenedor.

El local era com en Jaume li havia descrit. En Marc estava molt nerviós, pensava que podria entrar algú. Estava inquiet i va confirmar el que en Jaume li havia dit: no hi havia cap pista del suposat segest del doctor Givert. Quan era dins, amagat sota una taula, va veure com aquell cotxe en què van veure entrar el doctor Givert i els dos homes de negre. Va preparar-se per escoltar tot el que digueren els homes de negre, ja que no veia res des d'on era. Un home va dir que un marrec havia estat per allà. Altre va dir que esperava que un pollastret hagués actuat tot sol.

En Marc va ficar-se a dins del cotxe, on va veure que hi havia un home al davant.

Els dos homes van entrar al cotxe i el van posar en marxa. El conductor va abaixar la persiana i va tornar a muntar.

El van portar a una masia a prop de Cornellà ; va descobrir que en Jaume i el Doctor Givert estaven lligats a una cadira. Va decidir que actuaria immediatament. Des del soterrani va pujar al pis superior. Va cridar a en Jaume, però ningú va respondre. Volia entrar a una habitació, però era tancada. Va haver de sortir per la finestra i va tornar a entrar per l'altra. Va descobrir definitivament a en Jaume i al Doctor Givert.

El doctor li va donar un paper on hi posava que el seu secret era:

ES PODRÀ CREAR HOMES MÀQUINA?

Van estar-hi una bona estona parlant, els va dir que aquells homes volien que els rellevés la fórmula de fer els robots, però el doctor no ho volia, ja que seria un perill per la humanitat si caigués en organitzacions perillooses, i, que podria ocasionar que es fessin més guerres, ja que es disposaria de més guerrers.

Després d'això, i per fer passar l'escàndol i els nervis, van anar-se tots tres a la discoteca.

Personatges: Els personatges principals són:

–Marc: Narra la història, no és un estudiant exemplar i no és gaire hàbil ni intel·ligent.

–Jaume: Tot el contrari que en Marc. És bon estudiant, està en forma i a més li agrada llegir.

–Doctor Givert: No té gaire protagonisme. És un home gran, porta ulleres, no arriba als cent–vuitanta centímetres i és prim.

Els secundaris són:

–Segrestadors: Dos homes alts, esvelts i vestits de negre que semblaven forts

–Minyona: Una dona jove, amable i simpàtica que és a casa del doctor Givert.

CANAL

És una novel·la d'intriga i no gaire misteriosa.

Estructura: està formada per setze capítols no molt llargs, i majoritàriament, hi ha narracions, també hi ha diàlegs de tan en tant, per exemple la narració que hi ha a la pàgines 94, 95 i 96, on descriuen el taller. Després d'això es posaren a parlar.

Narrador: l'obra està escrita en primera persona, ja que el narrador és el protagonista i el narra de forma subjectiva, és a dir, que de tan en tant, l'autor dóna la seva opinió, per exemple en les descripcions de la pàgina 67 : I ens acompanyà a una sala de parets empaperades i trespol de parquet, decorada amb veritable bon gust..

CODI

Anàlisi del llenguatge : L'obra està escrita en nivell estàndar, però els nois entre ells parlen col·loquialment. Un exemple de llenguatge vulgar és a la pàgina 15 i diu així : –Molt graciós. Però, carall!, podria empenyar a un altre....

Predominen els adjectius i els verbs, per exemple el text de la pàgina 104 on diu: " Vaig esguardar les finestres. Erem apunt d'arribar a Esplugues

Sintaxi: les oracions normalment són compostes i llargues.

Hi ha molt poques paraules que no s'entegin.

OPINIONS PERSONALS

Ricardo :

A mi, el llibre EL SECRET DEL DOCTOR GIVERT, m'ha agradat molt. El que més m'ha agradat ha estat el principi i el final. El que menys m'ha agradat és que el llibre és massa descriptiu però això feia que m'interessés per llegir més el llibre. Perquè cada vegada era més emocionant i interessant. El personatge que més m'ha agradat és en Jaume perquè és el que descobreix el misteri que es resol al final, però en Marc també m'ha agradat perquè salva en Jaume. A mi el treball en grup m'ha agradat perquè tots hem col·laborat i ens ho hem passat molt bé, i m'agradaria estar en el pròxim treball amb ells.

Fco Javier :

Aquest llibre està molt treballat per part de l'autor, em sembla molt original i molt divertit. La part que més m'ha agradat ha sigut quan en Jaume truca a en Marc a les tantes de la nit perquè hi anés. El que no m'ha agradat ha sigut quan van a casa del doctor, m'ha semblat que només està per omplir lloc. El personatge que més m'ha agradat és en Marc, perquè segurament és més destraler que cap persona a la terra.

En definitiva:

M'ha semblat un dels millors llibres dels que m'he llegit.

Àlex :

Aquest llibre m'ha agradat bastant perquè tenia poques pàgines.

El llibre és interessant perquè tracta de misteri. El que no m'ha agradat del llibre és que no hi havia molts personatges, i els que hi ha només tres són intressants. Els altres dos no surten gens i llavors no interessen. El personatge que més m'ha agradat és en Marc, perquè és mal estudiant i llavors no em sento identificat, perquè els personatges amb els que em sento identificat no m'agraden perquè em semblen repetitius.

La conclusió:

És que el llibre m'ha agradat bastant.

Guillermo :

A mi el llibre m'ha agradat molt. Jo crec que al llibre li faltaven unes quantes pàgines perquè a mi se m'ha quedat massa curt.

El que més m'ha agradat del llibre és quan en Marc, per primera vegada supera el vertigen i fa un gran esforç físic, i baixa als tallers per comprovar si el que li havia dit en Jaume era cert. El personatge que més m'ha agradat és en Jaume, perquè és qui descobreix el secret i al qui se li acudeixen totes les idees.

El que no m'ha agradat tant és que el llibre té moltes descripcions, tot i que de vegades les fa gracioses.

Del treball en grup, el he de dir, és bo, ens ho em passat bé i tots em col·laborat en ell. Si haguès de fer un altre treball amb aquest grup, no tindria cap inconvenient.

BIBLIOGRAFÍA